

Gülmeliydi Yüzüme Kader

– sahrayeli · 05 Ekim 2017

Gülmeliydi Yüzüme Kader

Yine her hangi günlerimden biriydi, ayaklarımın götürdüğü yer
Masmavi deniz kenarıydı, martılara açacaktım tüm derdimi
Kumlar sıcacık ısıtacaktı yorgun bedenimi
Huzura kucak açmalıydı ren renk çakıl taşları
Allı morlu gözlerimi boyarken zevk katmalıydı
Ödün vermeliydim kendime, hayata tutunmak için
Zerre kadar da olsa mutlu etmeliydim gönlümü
Sorunlarını bir çırpı da unuttura bilmekti maksadım
İşe yarar mıydı acaba hiç bilmiyordum
Yine her hangi günlerimden biriydi, ayaklarımın götürdüğü yer
Masmavi deniz kenarıydı, martılar ayrı bir haz verirken ruhuma
Kumlar sıcacık ısıtırken tüm bedenimi, güneş gülümsüyordu yüzüme
Mutluluğa kucak açmıştı, renk renk çakıl taşları
Allı morlu gözlerimi boyuyorken huzur aramıştım içlerinde
Ödün vermeliydim kendime, hayata bağlamak için bir nebze olsun
Sorunlarımı bir çırpı da dağıtmaktı maksadım, işe yararmıydı acaba

Cevap bulabilir miydim ? Bunca akli karıştıran soruya
Kim verecekti yanıtını, kimden hesap soracaktım
Kaderimle yüzleşmek miydi yoksa pılanım bilmiyordum
O hiç acımadı ki bana, taa ezelden yazarken alın yazımı
Dayana bilirmisin diye sormadı ki, yıllarıma eklerken
Sorgusuz sualsiz infaz eder gibi, takti ipini boynuma
Hala niye dokunmaz, ayağımın altında ki tabureye

Vadem dolmadı demek ki, daha ne yaşayacağım muçul
Hayat öyle acımasız ki !
Yalan dolan ihanet hepsi ardı sıra peşimde
Rahat bırakmıyor yakamı, gölgem olmuş adeta
duygularıma bile söz geçiremez olmuştum
Bir an gözlerim doldu, kirpiklerimde yaş öylece donmuştu
düşmek için bekliyordu , ağlamamam lazımdı
güçlü olmak zorundaydım

Her zaman ki gibi kalem keğıdım yanımdaydı
Yazdıkça azalıyordu derdim kederim, tek sığınağımdı bu
Nedenlerimi sıraladım, keşkelerimin ardına virgöl bile koymadan
Aralarına öfkelerimi kustum, boğazım kuruyana dek
Aldanışlarım vardı, hayal kırıklarım çaresizliklerim
Yarınlarımı heba edenlerim, ne çok pişmanlıklarım vardı

Öyle bir üşümek geldi içime, ayak uçlarım titriyordu
Oysa ılık ılık esiyordu rüzgar, kalbimi ısıtamıyordu
Kucağımda ki taşlar gibiydi kalbim, soğuk ve donuktu
Can kalmıymıştı bedenimde, vücudum ruhsuzdu
Ölüden farkı yoktu, nefes alıp veren bir cestti adeta
Bu hayatın yükünü taşıyamayacak kadar acizdim

Düşünceler feryat içindeydi, fakana sıkışmış fareler gibi
Çırpındıkça daha da kaçamaz hale gelmişti
Çıkmazın içinde bocalayıp duruyordum
Kara bulutlar sararken etrafımı, kendime hayrım yoktu
Farkında bile değildim, saat hayli geç olmuş, güneş batıyordu
Öyle güzeldi ki, kızıl bir renk almıştı
Sanki veda eder gibi bulutların içinde kaybolup gitti

Yıldızlar belirmeye başladı, gökyüzü tablo gibiydi
Hiç ayrılmak istemiyordum oturduğum yerden
Uzun bir nefes alıp verdim, sırt üstü uzanıp
Doğa ve ben baş başa kalmıştık, sanki gitmemi istemiyordu
Her şeye ramen yaşıyordum hayat devam ediyordu
Yarın yeni bir gün olacaktı, tek isteğim artık kaderin yüzüme gülmesiydi, değişmesiydi yazım, geri kalan
ömrümde

Nesrin Önem

05 10 2017

Tekirdağ